

ŽIVOTOPIS

Mgr. Stanislav Henych

Stanislav Henych vyrůstal v Kořenově a od 15 let pak v Jilemnici, v kraji, kde byly hory, sních a lyže přirozenou součástí života. Narodil se v roce 1949 do doby, kdy neexistovaly mobilní telefony, počítače ani televize v každé domácnosti. Děti tehdy trávily většinu času venku a pro malého Standu znamenala zima jediné – být celý den na sněhu.

První lyžařské kroky absolvoval na celodřevěných lyžích s jednoduchým vázáním – tzv. kandahárem. Tehdejší „tréninky“ nevypadaly jako dnes. Znamenaly dlouhé hodiny venku, ježdění s kamarády, stavění skokánků a nekonečné běhání po stráních a loukách. Už jako malý kluk byl podle vlastních slov do sportu doslova „zažraný“ a většinu času trávil pohybem. I do školy vzdálené 7 km jezdil v zimě na lyžích.

Závodit začal v žákovských kategoriích v 10 letech za Slavoj Kořenov a postupně bylo jasné, že nejde jen o obyčejného kluka, který rád lyžuje. Po základní škole se vyučil strojním zámečníkem, následně studoval SPŠ strojní v Jablonci nad Nisou. Teprve po skončení závodní kariéry v letech 1979 – 1985 vystudoval dálkově VŠ FTVS UK v Praze směr trenérský. Sport postupně naplňoval většinu jeho života. Politiku příliš nevnímal, protože všechnu energii věnoval sportu, tréninkům, závodům a cestování.

Jeho život výrazně ovlivnil, po nástupu do základní vojenské služby v Dukle Liberec, trenér Jaroslav Honců, kterému absolutně důvěřoval. Pod jeho vedením se propracoval až do reprezentace. Trénink tehdy znamenal obrovské objemy práce – v plné přípravě běžně natrénoval 150 až 250 kilometrů týdně. Zimní tréninkový den trval často čtyři až šest hodin čistého času a nekončil posledním kilometrem. Součástí byla domácí příprava, mazání lyží i vedení podrobných tréninkových deníků, do kterých si Stanislav Henych pečlivě vše zapisoval.

Dnešní sportovci mají moderní vybavení, iontové nápoje a specializovanou výživu. Tehdy byla realita jiná. Při závodech pili sladký čaj, jedli chleba se sádlem, med, čokoládu nebo hroznový cukr. Stanislav Henych měl navíc jednu specifickou závodní „specialitu“ – nedal dopustit na hašlerky. Protože vybavení nebylo zdaleka tak kvalitní jako dnes, přes běžkařské boty si závodníci někdy oblékali i vojenské ponožky, aby jim v mrazech neumrzly nohy.

Reprezentační soustředění absolvoval především v Krkonoších a na Šumavě, ale za sněhem cestoval také do Skandinávie - švédské Kiruny nebo tehdejšího Sovětského svazu do Murmansku. Na závody se jezdilo převážně autobusy a vlaky, výjimečně auty, jen dlouhé cesty do zahraničí absolvovali letecky. Přestože podmínky nebyly jednoduché, právě tato generace vypracovala československé běžecké lyžování až na světovou úroveň.

Vrchol kariéry Standy Henycha přišel v sedmdesátých letech. Zúčastnil se olympijských her v Sapporu v roce 1972, kde obsadil 9.místo v běhu na 30 km a vzpomínal na obrovskou exotiku Japonska. Dosahoval i dalších skvělých výsledků. Největší sportovní

okamžik však přišel o dva roky později, když ve Švédském Falunu 1974 získal stříbrnou medaili v závodě na 50 kilometrů. Na tento úspěch vzpomíná nejraději dodnes. Když se vracel domů až po 14 dnech a po absolvování ještě dvou světových závodů (ve Finském Lahti a na slavném Hollmenkolenu v Norsku), ho po úspěšných závodech, čekala ještě jedna tradice – maminka mu vždy upekla dort.

Po skončení aktivní kariéry sport neopustil. Působil jako trenér u reprezentačního družstva juniorů a v roce 1989 získal se štafetou chlapců bronzovou medaili na MSJ v norském Hammaru. I dále se věnoval rozvoji lyžování a pomáhal mladým sportovcům. Dodnes uchovává medaile, startovní čísla, závodní materiály i své deníky. Tyto vzpomínky využil také při práci na historii jilemnického lyžování, budování a rozvoji lyžařského klubu ČKS SKI Jilemnice.

Mimo sport ho rodina popisuje jako vtipného, hodného, šikovného, ale zároveň přísného člověka. S manželkou Helenou vychovali dvě děti, Martinu a Marka, a dnes je dědečkem pěti vnoučat. Těm často říká jednoduše „mládežníci“.

Příběh Stanislava Henycha ukazuje, že úspěch nevzniká díky dokonalému vybavení nebo ideálním podmínkám. Vzniká díky vytrvalosti, disciplíně a ochotě obětovat sportu obrovské množství času. Jak sám říká, sport ho naučil hlavně jednu věc – člověk se musí naučit řešit problémy sám a nikdy se nevzdávat.